

מניסטריון ההגנה הארגנטיני הוזהר היום, כי פקודת גיוס עלולה להנתן בכל רגע לילודי 1935, 1936, 1947. (הארץ)

ע. מגיב, צה"ל כל העם צבא!

הנערה שתורתהסערי. (למרחב) מרדכי דן, תל-אביב

מסביב יהום השער / אך ראשו לא ישר!

כנס בוגרי כדורי יערך בכרוב. (הבקר)

נעמה שינפלה, רחובות על סדר היום: אליפס, בטיחיים ר' שאר ירקות.

גובייהמס פעלו במיטות גסות. (ידיעות אחרונות)

שמואל דביר, טבריה מחלקת ההוצאה-לנוכח.

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של עשר לירות ישראליות. הזוכה השבוע הוא הקורא פלטיאל בית-השיטה.

כשר למהדרין
שמעון ישראלי מספר את הסיפור הזה: יהודי בא לגבול עם פיל, ורצה לעבור. השומר אמר לו: "אסור לעבור עם פיל!" היהודי הלך. למחרת שוב הופיע עם הפיל. "לך מכאן" ציוה שוב השומר. ביום השלישי הופיע אותו יהודי עם אותו פיל. הפעם קשר פרוסת לחם לחוקו של הפיל ופרוסת לחם לזנבו. השומר התעצבן: "לך מכאן! אסור לעבור את הגבול עם פיל!" "אבל אדוני השומר, השיב היהודי, "זה לא פיל. זה סנדוויץ'."

"הרם ידיים ואל תעשה רעש!"

חמשיריים

מעשה בנערה, שמה ימימה, שאהבה לשחק אבא-אמא. גם אחר שנולדה ממשחקה לא חללה - יעתה לבנה יש רק אמא.

מאיר דורי, חולון

משרכן מפורסם בישוב ביקשה הנערה שוב ושוב: "מצא לי גבר צעיר בעל חן ועשיר, והוסיפה: "כספו לא חשוב."

אילה חיון, חיפה

הערות שוליים

הברכה המעשית לכנסת, במלאות לה עשר שנים...

... ער מא היועשרים (חברים בשיבות).

★ ★ ★

נעזר פורץ מגנין שפעל בחיפה...

... גונב גבול.

★ ★ ★

תלונתו של מנהל משרד הסעד, על הצורה בה סילק מתפקידו...

... "כך מתנהגים בסעודיה!"

★ ★ ★

העדה הראשונה במשפט בתייהפגישות בחיפה, היתה אחת הנשים שנתפסו באותם בתים בשעת מעשה...

... היא גוללה בפני השופט את האמת הערומה.

"אני חושבת שהמיטה הזאת מוצאת חן בעיניו!"

הכל בגלל עפרון

פעם לפני הרבה זמן, רציתי לרשום את שמי בתור לספר. ביקשתי ממישהו עפרון, התחנתי - אך לא הועיל. מוישה אמר שיש לו רק גלובוס ולא עפרון, חשף שיניו בחיוך ארסי והלך. אברהם אמר לי שאשה, שעון ועט גובע לא ניתנים. לא נתן והלך. שעון יש לי, אשה יש מספיק - אבל איפה מוצאים משהו לכתוב? וכך לא הסתפרתי במשך חצי שנה. בכלל, יצאתי מהחיים הציבוריים בגלל שלא היה לי עפרון.

כל זה היה פעם, אבל היום הבאתי עפרון! אני אראה להם שאני לא צריך את העפרונות המפורסמים שלהם - שלי כותב הכי טוב.

וכך עברתי מלוח אולי לוח וכתבתי את שמי בכל מקום שניתן - אחת ולתמיד.

וככאן החלו הפורענויות. ראשון פגש שני הצלם, נתן לי 3 תמונות, דרש 4.700 ל"י ואמר ש - "זהו המחיר אצלנו". התמונות היו: יוזיק מתגלה, החלק הדרומי של ציפה ג. ותצלום חושך של הסיקניק. כשתמהתי מה לי ולהן, נתברר שבאותו ערב נמחר הודנתי אותן בשטף כתיבתי. עוד התמונות בידי ומרכז-תרבות קרב אלי בחיוך מתוק מבשר-רעות. "הנה הכרטיסים ל"י, יומנו של סרופ ולטר". חצי לירה כרטיס, ושלוש לירות לאוטובוס, המצב עם התרבות קשה - מה לעשות?" עזב את הכרטיסים בידי והרגיעני ש"כבר יורידו לי את הסכום המתקציב. שוב העפרון.

עוד זה הולך ושניים באים (כמו ב"איוב), תופסים חוק ומולכים אותי ל"רופאת-השיניים. נרשמתי בתור. מוכה ומטרפר יצאתי משם. העפרון. העפרון. אחר כך קיבלתי נעלים 3/4 שחורות, תרמתי דם, מצאתי את הצמיד של ציפה ג. אסור להשקות היום, שעונים מ"תיקן -

אני לא יכול יותר, אני חולה, לישון, לישון. אבל ב"5.34 העיר אותי השומר. אמר שאני רשום אצלו.

פלטיאל, בית-השיטה

את זה כבר שמעת?

הרציחות ברחוב שמואל הנגיד

קם יקנעם, מימש את אקדחו, ניגש בשקט מקפיאדם אל האיש שבפנה. ואמר לו: "מותר לי לשבת על דרך?" האיש השיב בשקט: "כן, מר יקנעם." יקנעם הופתע: "אתה מכיר אותי?" "ודאי", אמר האיש. "ואתה בא לחקור אותי בענין הרציחות."

יקנעם צמצם את עיניו ו- אמר בלעג: "אתה ציני, מה?"

"לא תוציא ממני כלום", אמר האיש, וחייך.

"עוד נראה", סינן יקנעם מבעד לשיניו.

"אין לך שום הוכחה", אמר האיש.

★ ★ ★

יקנעם עבר מיד לשיטה הישירה. "הבט, חביבי,

אמר לאיש בחביבות מבשר-רע, והציע לו סיגריה, "אם לא אצליח להסיר את הלוט מעל התעלומה, אני מת-פסיטר."

בנת? לכסאי מצפה בקוצר רוח הקרי-ריסט השפל סר"פ פר, והוא במקומי לא יעדה כפפות משי!"

האיש התכחץ. "באיזוים עלי לא תשפיע", אמר בקול רועד, "אבל אני מוכן לגלות לך את הכל."

"דבר!" אמר יקנעם.

"ובכן", אמר האיש, "אנחנו איגוד חשאי. תוכל לקרוא לנו בהודעות ל" עתונות בשם רצה בעי"מ, אף כי אין לנו שם רשמי. אנחנו חברת אנשים שהגיעו למסקנה כי יש פה בארץ אנשים מיותרים."

"מי למשל?" שאל יקנעם.

"למשל, השורקים והצועקים בקולנוע, והנדחקים אל פתח האוטובוס ומונעים מעבר, והצופרים ממכוניות לחברותיהם ולחבריהם, והמשתינים במבואות הבתים, והרוכבים על אופניים על המדרכות, והמנערים מרובים על ראשי הבריות -

"מי למשל?" שאל יקנעם.

"דין" קרא יקנעם. "אני מצטרף אליכם."

מידד שיך

יצן המשטרה המוכשר והנמרץ ר"פ (מקודם ח"מ) אברהם ("אברהם") יקנעם קימט את מצחו בקוצר-רוח. (דרך-אגב, זה סיפור בלשי). סגנו, סר"פ משה פר, החל מרטט באימה. כי כשיקנעם מקמט את מצחו, הוא עלול לפעמים גם לחשוב. וכשהוא חושב, הוא עלול לצאת. ובמשטרה, כי ידוע לכולכם, אין חכמות. פקודה היא פקודה.

"ובכן", אמר יקנעם ב"קולו הנמרץ, "אין תוצאות."

"כן, אדוני."

"ובכן", אמר יקנעם, "נר-מה לי שכולכם סמריטו-טיים!"

"כן, אדוני."

"שבץ רציחות בוז אחר זה, וכולן מעשי מומחים קריימג, ולא יכולתם לגלות לפחות מי הרוצחים?"

"לא, אדוני."

"ואתם חושבים שהעולם הזה ישתוק לנו?"

"לא, אדוני."

יקנעם קם וחגר את אקדחו. "אני יוצא בעצמי", אמר. "עת לפעול!"

★ ★ ★

וא הלך אל נוטקה הקבצן הסומא-החרש-האילם, המודיע הטוב ביותר של המשטרה (אולי חוץ מאבובקר, רועה הזונות). עבר על פני נוטקה ובת' נועה מהירה הטיל לתוך צלחתו אסימון.

הסיט נוטקה את משקפיו השחורים, ראה את הסימן המוסכם, ונהם: "לך לעזאזל!"

הלך יקנעם לקפה עזאזל וישב כשגבו אל הפתח. כעבור שתי דקות בא נוטקה, מחופש בפיגאמה, בשטריימיל ובזקן אדום, ועמד מאחוריו.

ראה יקנעם את בבואתו של נוטקה בבדייהסוכר המצוחצח שלפניו, ואמר כש"שפתיו אינן נעות: "הגד מיד: מי הרוצחים?"

גחן נוטקה ולחש אל עורפו: "אתה, רואה שם את האיש שבפנה?" ונעלם.